

pořad práva za přípustný. Zvláště nejde o případ Šu 834 obč. zák., při němž ovšem zákon, odkazuje strany na soudce, myslí soudce nesporného. V žalobě neučinil žalobce přesného návrhu na nové rozdělení bytů, nýbrž ponechal to soudnímu rozhodnutí. Zásadně nelze proti tomu nic namítati, neboť takové formulování návrhu žalobního vyhovuje povaze věci, podléhající volnému uvážení soudu. Avšak, i kdyby se to za vadu pokládalo, byla to jen vada forem (Š 226, odstavec první c. ř. s.), jež dle §§ 84 a 85 c. ř. s. napravena býti mohla, kteráž náprava však odpadá, když žalobci spokojili se s rozdělením, jež učinil první soudce a jímž proto opravovací řízení bezpředmětným se stalo. Bylo by jen otázkou, nemělo-li rozdělení bytů býti vyhrazeno exekučnímu řízení dle obdoby Šu 351 ex. ř., než právě proto, že pro případ náš podobného předpisu není, nelze v tom shledávati žádné závady, když se rozdělení určilo rozsudkem, takže případná exekuce by se vedla přímo dle Šu 349 ex. ř., což jest pro věc zajisté nejvhodnější. V odvolacím řízení s hlediska Šu 405 c. ř. s. žalovaným učiněná výtky, že mu bylo prvním soudem uloženo odevzdání místností, kdežto žalobce se domáhá jen jejich přeputění, jest bez významu, neboť smysl obou slov v užití souvislosti jest stejný. Že ani řízení ani rozsudek prvního soudu netrpí zmatečností, bylo odvolacím soudem správně rozhodnuto a odůvodněno, rovněž byla jím správně vyvrácena námitka nedostatku aktivní legitimace.

Čís. 4557.

Lze se domáhati i vydání soukromé listiny, která, nevyhovujíc předpisům Šu 294 c. ř. s., nemá průvodní moci, ale jejíž vydání jest odůvodněno předpisy Šu 304 čís. 3 c. ř. s. a čl. XLIII uv. zák. k c. ř. s. K pojmu společné listiny ve smyslu posledního odstavce Šu 304 c. ř. s. Provisní knihu nelze pokládati za listinu společnou.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1925, Rv I 1643/24.)

Žalobce koupil od žalovaného závod, jež vedl dále pod dosavadní firmou V. A. S. Žalovaný cestoval po té pro firmu a měl nárok na 20% provise z čistého zisku obchodů jím uzavřených. Tvrdě, že žalovaný vedl si zvláštní knihu, do níž zapisoval uzavřené obchody, domáhal se na něm žalobce vydání této knihy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolatel vidí dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. v tom, že soud odvolací provisní knihu žalovaného, o jejíž vydání se žalobci jedná, neshledává vůbec soukromou listinou, z toho důvodu, že nikým není podepsána. Soud dovolací nesdílí tento názor soudu odvolacího, neboť nemůže býti pochybnosti, že dle Šu 304 čís. 3 c. ř. s. (dle čl. XLIII uv. zák. k c. ř. s.) žalobce domáhati se může vydání soukromé listiny,

která, nevyhovujíc předpisům Šu 294 c. ř. s., sice průvodní moci tam uvedené nemá, jejíž vydání však ve smyslu oněch zákonných předpisů jest odůvodněno. Jeví se proto v tomto směru dovolání žalobcovo důvodným. Jiná jest otázka, zda provisní knihu žalovaným vedenou a dle jeho tvrzení totožnou se zápisníkem, který při svém výsledku jako strana soudu předložil, považovati lze za listinu společnou. Otázku tuto zodpověděly oba nižší soudy záporně a soud dovolací shledává tento jejich právní názor správným. Civilní řád soudní nedefinuje pojmu listiny společné. Dle posledního odstavce Šu 304 c. ř. s. nemůže býti pochybnosti, že při listině společné jednati se musí o listinu, jejíž obsah činí ji způsobilým důkazním prostředkem pro obě strany, buď, že listina ve prospěch obou stran byla zřízena (závěť, zavazující prohlášení obou stran, prvopis rozhodčího nálezu a pod.), nebo že jde tu o listinu, obsahující úpravu právních poměrů obou stran (kupní smlouvy, soudní rozhodnutí o společných nárocích a pod.). Provisní kniha, jejíž vydání se žalobce na žalovaném v tomto sporu domáhá, nemá dle své podstaty ani jedné ani druhé z oněch náležitostí, které by ji činily společnou listinou ve smyslu Šu 304 čís. 3 c. ř. s. Žalovaný nebyl k jejímu vedení ani po zákonu povinen, ani smluvně zavázán, a kdyby byl této knihy vůbec nevedl, neporušil by nějaké své povinnosti vůči firmě V. A. S., a táž byla by musila provisi, žalovanému příslušející, dle svých obchodních knih, k jejichž vedení jako protokolovaná firma byla povinna, vypočísti, po případě jiným od zápisek žalovaného neodvislým způsobem zjistiti. Pakliže firma V. A. S. tímto způsobem své obchodní knihy nevedla, a výši provise žalovanému příslušející ani jinak zjistiti nemůže, nestávají se proto soukromé zápisky žalovaného společnou listinou ve smyslu Šu 304 čís. 3 c. ř. s. Není-li však provisní kniha, jejíž vydání žalobce na žalovaném se domáhá, listinou společnou ve smyslu Šu 304 čís. 3 c. ř. s., jest rozhodnutí soudu odvolacího, zamítající vydání této knihy, ať již táž jest se zápisníkem žalovaným při jeho výsledku jako strana předloženým totožná, čili nic, správným.

Čís. 4558.

Dopravní řád železniční.

Byla-li škoda (obecná obchodní hodnota zboží) dle Šu 88 žel. dopr. ř. vyjádřena v Kč, a placena v jugoslávských dinarech, jest dráha povinna nahraditi poškozenému škodu, jež mu vznikla tím, že nebylo placeno v den reklamace, nýbrž později, kdy kurs dinaru značně poklesl.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1925, Rv I 1785/24.)

Žalující firma odeslala dne 22. prosince 1920 zboží do Záhřebu. Při dojití do stanice určení byl zjištěn úbytek zboží, čímž vznikla žalobkyni škoda v nesporné výši 4738 Kč. Žalující firma reklamovala v září 1921 škodu u ředitelství jugoslávských drah, jež škodu uznalo a nahradilo žalobkyni dne 23. července 1923 2013'60 dinarů, vzavši za základ přepočítací kurs ku dni 22. prosince 1920 (odeslání zboží). Žalující firma